

dagen, nemlig Færgeren ved Dittesund. For mit Bedkommende vilde jeg anse det for at være for Meget om man der vilde vælte Halvdelen over paa Amtet, og der vilde altfaa blive Spørgsmaal om at tage noget Mere af Statskassen, medens der maatte kan være andre Steder, hvor man maa sige, at Færgestedet har en saa stærkt fremtrædende lokal Karakter, at der ikke er Anledning for Statskassen til at give Mere end et Tilskud. Jeg tror ikke, det er muligt at give almindelige Regler eller at det er hensigtsmæssigt at fastsætte Delingen med Halvdelen til hver, og da det Slags Ting jo altid vilde blive afgjorte af den lovgivende Magt, nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at man ogsaa i alle enkelte Tilfælde vil finde den rette Grændse, der bør stilles imellem Statskassens og Amtets Bidrag. Jeg anser det for at være en Sag af ikke ringe Betydning, om Tilsynet med Færgevesenet gaar over til den naturlige Bærg derfor, nemlig Amtsrådet, og derforom det derfor maa være mig tilladt at give et Raad, maa jeg sige, at det forekommer mig, man skal være meget forsigtig med at fremkalde disse lokale og partikulære Interesser, som grumme let gjøre det umuligt at faae Lovforslaget ud. Jeg tror, at man gjør mere Skade end Gavn ved at forsøge paa at optage Bestemmelser i Loven, som efter dens hele Betydning ikke høre hjemme deri.

**Sagger:** Hvis den høitærede Indenrigsminister ved sin Advarsel imod at fremdrage partikulære Interesser har villet ligesom protestere imod, at der her i Thinget bliver talt Amtskommu-nerens Sag lige over for Statskassen, saa beklager jeg ikke at kunne være enig med den høitærede Minister, og finder derimod, at det er en naturlig Sag, at Folketingsmændene søge efter deres Opfattelse af Forholdene at gjøre Ret og Skjel imellem Amtskommunerne paa den ene Side og Statskassen paa den anden Side. Jeg finder derfor, at det er en ganske naturlig Ting, at de forskjellige Egnes, de forskjellige Amters Repræsentanter, som tro, at der bliver lagt større Byrder paa Amtskommunen, end billigt er, i saa Henseende varetage Amternes Interesse. Den høitærede Indenrigsminister mente, at for saa vidt Tilsynet angik, kom naturligen Amtterne til at bære de dermed forbundne Udgifter. Sa, det er en Selvfølge, og Noget, som vist Ingen, der saaledes som jeg og maatte Flertallet her i Thinget er enig med den høitærede Minister i, at Tilsynet gaar over til Amtterne, vil gjøre Indvending imod, da de med Tilsynet forbundne Udgifter neppe vilde blive store. En anden Sag er, hvad jeg vil kalde Sagens reale Side, nemlig: større Reparationsudgifters, Forbedringsudgifters Overgang til Amtsrådet; der tror jeg rigtignok, at Forholdet er et ganske andet. Naar det nemlig forholder sig saaledes, som den høitærede Minister siger, at det Kryk, der fremtidig vil blive udøvet, vil

blive rettet paa Amtsrådene, saa ser jeg ikke Andet, end at den ærede Minister har givet mig Ret i den Grundbetragtning, hvorfra jeg er gaaet ud, nemlig, at man ved Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, ikke alene kommer til at oversføre Tilsynet fra Staten til de lokale Autoriteter, men ogsaa kommer til at lægge de pekuniære Byrder paa et Sted, hvor de for Diebliffet ikke findes, og det var det, jeg vilde tage Reservation imod. Ganste vist hørte jeg, at den høitærede Minister i Begyndelsen af sit Foredrag udtalte, at Spørgsmaalet om Udgifterne ikke blev berørt af nærværende Lovforslag; men naar Følgerne af Lovforslaget blive, hvad den høitærede Minister har indrymmet, at Krykket fremtidig bliver vendt imod Amtsrådene, at Amtsrådet altfaa bliver det Sted, hvor man vil henvende sig med sit Krav angaaende Forbedringer ved Færgestederne, saa ser jeg ikke rettere, end at Udgifterne vilde, om ikke umiddelbart, saa dog i alt Fald middelbart, i høi Grad komme til gjennem dette Lovforslag at paaføres Amtterne. Jeg fastholder i saa Henseende, hvad jeg en Gang har gjort opmærksom paa, at selv om det nu for Diebliffet staar klart, at det kun er Tilsynet, som er blevet henlagt til de kommunale Autoriteter, saa vil det i Aarenes Løb blive glemt, at dette var den egentlige Mening med Lovforslaget, og Forholdenes praktiske Udøvelse vil medføre, at man ganske slaar Færgestederne sammen med Landeveiene og lader Udgifterne ved Færgestederne falde Amtterne til Byrde ligesom ved Landeveiene. Dette er ganske vist ogsaa det, som det ærede Medlem for Beile Amtis zdie Balgfreds (Th. Nielsen) ønsker; men det maa maatte være mig tilladt lige over for det ærede Medlem at gjøre opmærksom paa, at jeg tror, at han ved den Anskuelse, han i saa Henseende har gjort gjældende, kommer til at gjøre Uret imod adskillige Amtter. Det ærede Medlem mente, at det var naturligt, at Standpunktet — som han udtrykte sig — blev fornykket; dette tror jeg ikke. Jeg tror, at saaledes som Forholdene nu stille sig, vil Byrden, der vil gaa over til Amtterne, særlig komme til at hvile paa de Amtter, der, om de end ikke ere de fattigste, dog i hvert Fald ere de Amtskommuner her i Landet, som ere uheldigst stillede med Hensyn til Samfærdselsmidler. Jeg kan i saa Henseende ganske slutte mig til de Udtalelser, der ere faldne fra min ærede Kollega fra Thisted (Sagd), og til Trods for at den ærede Minister synes lidet tilbøielig til at høre disse Udtalelser, skal jeg ligesom min ærede Kollega fra Thisted gjøre opmærksom paa, at det Amt, vi repræsentere, er særlig uheldig stillet med Hensyn til Samfærdselsmidler og vil blive yderligere uheldig stillet, hvis denne Lovs Vedtagelse skulde medføre, at dette Amt skal overtage Færgestederne, og fremtidig, i det Mindste principaliter, skal være den Autoritet, hvem Tilveiebringelsen af de fornødne Pengemidler kommer til at paahvile. Jeg